

**Miracvla Quæ Ad Invocationem Beatiss. Virginis Mariae,
Apvd Tvngros, Camberones, Et Servios In Hannonia; ac
Dominam Gaudiorum in Picardia vulgò Nostre Dame de
Liesse dictam effulsere**

Caoult, Walrand

Coloniae Agrippinae, 1607

Miracvla Qvædam Stvpenda Qvae Ad Beatæ Mariæ Exhilaratricis
Inuocationem contigerunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59700)

MIRACVLA
 QVAEDAM STVPENDA
 QVAE AD BEATAE MARIAB
 EXHILARATRICIS IN-
 uocationem contige-
 runt.

HOMO QUIDAM B. VIRGINIS
*ope à suspendio stupendè libe-
 ratur.*

MIRAC. I.

ANNO salutis 1139. homo
 quidam planè inops rerum
 (cui nomen Petrus Fourci-
 us) tum vitæ propriæ, tū fa-
 milia suæ sustentandæ ne-
 cessarium, cum neminè re-
 periret qui eius opera uti vellet, cuius exerci-
 tio lucrum aliquod faciens in sudore vultus
 sui vesceretur pane suo, tandem necessitate
 compulsus vicinorum bona furto auferre
 didicit, viam modumque non ignorans se
 in eorum pensile intromittendi, ci-
 dem

demque se subtiliter ingerendi, in quo magna frumenti suberat copia: Eorum autem quidam animadvertentes frumenti cumulū plurimum eis in dies imminui, hominem vero inopem qui antea magnis vitæ angustiis premebatur tunc satis fortunatè & comitodè vivere, id prædictos vicinos permouit vt de eo sinistras cogitationes conciperent, tandemque etiam apud eosdem in magnam furti suspicionem venit: quamobrem adeò diligenter eū hinc inde obseruarunt, vt eundē in flagranti facinore tandem deprehenderint, deprehensumque egregiè fustibus exceperint ac captiuum in custodiam abduxerint. Eò miseriarum miser miserè redactus, ad B. Mariæ Exhilaratricis opem confugit, sæpius eius adiutricem manum ex toto cordis medullitio implorans Exinde à Prætoze super eā re interrogatus, absque vllō veritatis fucato velamine liberè in quo deliquerat confessus est: vnde & morti est adiudicatus. Ad locum autem patibularem perductus, denuò ad Virginem Dei Matrem, miserorumque aduocatam piè recurrit, deprecans eius meritis & precibus eum, vita incolu ni, à morte præseruari. Finitis precibus per carnificem laqueo suspensus est, & ita quidē vt omnes eū iā mortui credētes à loco patibulari recederent, miserum scilicet hominem relinquentes in patibulo penden-

rem, non (ut purabatur) exanimem, sed lucis huius vsura diuinius fruentem. Tribus diebus post, quodam pastore ouium iuxta patibulum iter faciente miserum hunc hominem conuenerentem audiuit, cur eam tam diu iustitiæ ministri ibidem suspensum sinerent: ad instantiam autem miseri hominis misericordia motus, subito se ad vrbis Præfectum contulit, grande spectaculum quod viderat eidem denunciaturus. In via autem cum esset occurrerunt illi qui dicti hominis suspendium procurauerant, sibi que persuadens illos esse quosdam iustitiæ ministros, eisdem significauit miserum quendam hominem à tribus diebus pensilem ad furcam hæere, qui cum adhuc viueret, sibi in totum vitam citò adimicupiebat potius quàm cum diuturna mortem sic collectari ac languescere permitterent. Isti in admirationem rapti rei tam nouæ & insolitæ, sine mora ad patibuli locum conuolant, sealam arripiunt, illamque conscendant, alta petunt, ensesque in miserum è vagina educunt, sicque eundem iterum iterumque & sæpius confodiunt, & per violētas manus suas violentam ipsi mortem inferrent, quod tamen minimè præstare potuerunt. Opilio tam atrox immanèque facinus non sine animi amaritudine ac miserimi hominis commiseratione oculis conspiciens, ad vrbis Præfectum velocè accurrit, totam rei seriem euen-

tuum.

tumque tristem fideliter ei relaturus: qui confestim in viam se dedit, quod factum fuerat explorandi gratia: Sed, o prodigium maxime stupendum, namque duos hosce vicinos pedibus ita scalæ colligatos & affixos comperit, vt ab alto per descensum terrā repetere nequirent. Horrendum hoc spectaculum videns Præfectus, ex misero inquisiuit causam cur mori non posset, & quisnam contra mortis furibundos insultus sic eum saluum & incolumem conseruasset. Cui miser homo respondit id B. Mariæ Exhilaratricis meritis consecutum, cui seipsum deuouerat peregrinum. Quam ob causam Præfectus lata sententia decreuit ac etiam præcepit duobus vicinis vt miserum à suspendij laqueo liberarent, simulque eisdem condemnauit vt eundem proprijs sumptibus sanandum curarent, & quæ ad vitæ suæ suorumque sustentationem necessaria forent, ei per totam vitam præberent. Vbi vero in integrum restitutus est homo, ad B. Mariæ Exhilaratricis ædiculam venit peregrinus, ei ingentes acturus gratias, cuius precibus fuerat à morte præseruatus.

NOBILIS QUÆDAM FÆMINA IN
ignem coniecta, nullum ab igne, B. Virgine
sic eam præseruante, detrimentum
est perpeffa.

MIRAC. II.

SALUTIS ANNO 1152. in comitatu Niuernensi
ducatuque Bituricensi accidit nobilem
quandam feminam adhuc iuenculam com-
misisse gnatam suam vxorem cuidam homini
tum honesto tum etiam animi donis virtuti-
busque ornato, alio in loco domicilium habē-
ti à loco prædicto sex aut septem milliaribus
distanti. Hæc autem illustris fæmina tanto
dilectionis erga generum ac filiam suam fe-
rebat affectu, vt eos sæpius inuiseret & apud
eosdem satis diutino tempore commorare-
tur cum eis animum suum relaxans & genio
non parum indulgens: nonnunquam etiam
simul familiari congressu parentes ac cõsan-
guineos cum illis inuisibat, & ad pia loca cū
eisdem peregrinationis ergo piè se transfere-
bat. Quodam autem die illius mentem subijt
quidam pius affectus B. Mariæ Exhilaratæ
se peregrinam faciendi, cõ quod B. Virgini
plurimum afficeretur: in cuius rei euidentis si-
gnum eam singulis diebus ex animi sincerita-
te inuocabat. Vbi, peregrinatione completa
domum redijt, vicini percipientes eam tam
frequentè cum genere suo conuersari, pidi-
ckia

etia eius per sinistram suspensionem quam de
ea conceperant, in dubium vocata est, utpotè
quæ adhuc satis iuencula esset ac formosa.
Inter cæteros autem mulier quædam peruer-
sa lanionis cuiusdam vxor, nobilem istam fe-
minam ad se euocans & paululum cum ea se-
cedens indiseretè admodum mentem suam
ei aperuit, declarauitque suspensionem sinistra
in quam venerat propter frequentem, quam
cum genero suo habebat, conuersationem.
Quibus auditis sermonibus tantopere illa cõ-
mota est, tantaque indignatione & stomacho
repleta, ut genero suo mortem machinari de-
creuerit, quam & paulò post eidem miserè in-
tulit. Quo iniquo ac nefando facinore à se
perpetrato, talem facti sui detestationem ani-
mique amaritudinem concepit, ut nihil nisi
ploratus & lacrimas ederet, simulque B. Ma-
ria Exhilaratricis opem quotidie imploraret,
quo sic dictum hoc homicidium in notitiam
hominum minimè deueniret. Vbi autem cri-
minis huius ipsam pænituit, illud ipsum sacer-
doti p confessionè exposuit, à quo & absolu-
tionè accepit. Verùm cū accidisset miserū hūc
hominem illam ad impudicitia opera sollici-
tasse, minimè verò quod petebat impetrasse,
eandē apud iudicē homicidij in persona gene-
ri sui perpetrati, accusauit. Quod grāde suum
scelus vbi palam coram iudice confessus est,

COR.

confestim vt flammis ante proprias aedes ad-
usta vitam finiret, contra ipsam lata est sen-
tentia, Misera domina tristitia desolationis-
que iaculis extremè confixa, ad B. Mariam
Exhilaratricem suam semper accepit per-
fugium, sicque omnem salutis suæ ancoram in
precibus meritisque eiusdem collocavit, vt se
saluam & incolumem euasuram sibi pro cer-
to persuaderet. Illo autem ipso die quo vitæ
suæ capitalem audire simul & perferre debe-
bat sententiam, vbi ad locum supplicij, vt
flammis comburenda traderetur, fuit per-
ducta, quò magis carnis ex ea in medias flam-
mas conijcere conabatur, tantò magis ignis
ab ea re ipsa recedere videbatur, & quidem sic
vt in ignem coniecta, nullum ab igne sit in-
commodum perpeffa: quam ob causam Præ-
fectus plurimum obstupuit, ab eademque
petijt quidnam hunc in modum eam ab ignis
ardoribus præseruasset: cui respondit se hoc
beneficium B. Virginis Exhilaratrici acceptum
ferre: & tunc demum iudici ipsa insinuauit sa-
cerdotem quendam reuelasse ac reuelando
impiè violasse secretum suæ confessionis,
quia peruersæ ac effrænatae eius libidini & cu-
piditati acquiescere renuerat. Inter autem lo-
quendum ipsa repentino casu sacerdotem ibi
præsentem conspexit, eumque iudici com-
monstrauit, & in instanti eundem diabolus
in totius populi conspectu visibiliter abripuit
vltorius

ulterius ab hominibus minimè conspicien-
dum: dicta verò domina B. Virginis interuen-
tu vitam sortita est incolumem.

*AD EIVSDEM INVOCATIONEM
mulier sterilis concepit paritque prolem,
& proles emortua reuocatur
ad vitam.*

MIRAC. III.

Mercator quidam in Burgundiæ parti-
bus erat, qui nullam ex vxore prole
susceperat, nec suscipere poterat: ex quo factū
est vt seipsū B. V. Exhilaratrici deuouerit per-
egrinum, & diculam suam visitaturum se pro-
mittens, casu quo precibus eius voti sui com-
pos efficeretur. Voto facto, vxor eius, anno
nundum euoluto, gestauit vterum. Puerperij
autem tempore imminente, vno scilicet mē-
se circiter ante, dictus mercator dictum vo-
tum implere gestiens, ad iter peregrinationis
ergo versus sacram ædem B. Mariæ Exhilara-
tricis se accinxit. Verū latronibus ac prædo-
nibus ex inopinato in ipsum impetum facien-
tibus, eundem in via spoliauerunt, omniaque
ei diripuerunt; ad arborem eum postea alli-
gantes, cui duobus aut tribus diebus fixus ad-
hæsit, à qua tandem per quandam iuencu-
lam liberatus est, pijs à se B. Mariæ Exhilara-
tricis

trici effusis precibus. Interea temporis vxor
 eius filium specie formaque decorum enixa
 est: sed diebus quindecim post à pueri in hanc
 mundum natiuitate, matre balneum, vt se la-
 uaret, ingressa, ibidemque ipsa obdormiscen-
 te, puer, quem manibus ten- bat, ipsius incur-
 ria inter aquas collapsus est, & exinde aquis
 etiam præfocatus. Huiusce lamentabilis eue-
 ntus, Prætor commouens, mortis capita-
 lem sententiam in ipsam protulit. Verùm ma-
 ritus, soluto peregrinationis voto, ad propria
 rediens quarto die à morte pueri, qui iam se-
 pultura beneficio terræ visceribus erat demã-
 datus: cum subintellexisset contra vxorem su-
 am mortis latam esse sententiam, quam & il-
 lo ipso tempore executioni mandari conspi-
 ciebat, festinus ad Præto-rem transuolauit, di-
 xitque ei se vxorem conuentam cupere: quod
 & illi permissam est. Cumque ex eadem in-
 tellexisset puerum eximie fuisse pulchritudi-
 nis, Præto-rem rogauit vt in eius præsentia cõ-
 spiciendus sisteretur. Quamuis autem, vt di-
 ctum est à quatuor nunc diebus inhumatus
 foret, adeò nihilominus importunis precibus
 apud Præto-rem egit, vt eum è terra effodi ac
 in Prætoris præsentia deportari impetraue-
 rit. Quo facto (mirabile dictu) pueri corpus
 mortuum balsami odorem spirare videba-
 tur. Tunc pater videns filium mortuum
 adeò

ad eò venusta facie esse ac rubicunda; in genua pie corruens ad eò instanter ac sensibili voce B. Mariam Exhilaratricem inuocauit, vt ab omnibus quid diceret intelligeretur. Huiusmodi autem sua fuit oratio. O speciosa Domina, hic puer precum tuarum virtute & meritis nobis donatus est, te humiliter supplico, ostende miraculosam potentiam tuam: firmiter namque credo te hac in re ab vnico filio minimè passuram repulsam. Hisce dictis (ò stupèdum miraculum) nulla interposita mora, puer qui antea iacuerat exanimis, complures voces & suspiria edidit in Prætoris ac totius magistratus præsentia: quod iudicem permouit vt mulierem cum marito suo libertate donaret.

QUIDAM CONTRA LEONVM:
rabiem mirabiliter illæsus conseruatur.

MIRAC. IV.

NOBILIS quidam fuit cuiusdam Comitum nepos, qui duarum meretricum falso relatu & calumnia (quæ ei falso, Virgini stuprum imponebant) ad leones damnatus est, vt inquam, leonum immanitati violenter obtrusus in eorum fovea
lanna

immaniter dilaniaretur: quod & executioni
mandatum est tempore quo auunculus eius
ad B. Mariam Exhilaratricem peregrinatio-
nis ergo profectus erat: siquidem in leonum
fossam, vt vnguibus dentibusque eorum di-
scerperetur, præcipitatus est, aureique cen-
tum puellæ, quæ ab eo coactuprata diceba-
tur, numerati sunt, Accidit autem postea Dei
iustissimo iudicio ambas meretrices sub qua-
rum deprauato regimine puella viuebat, sibi
mutuo violentas manus cum ipsa morte attu-
lisse. Tribus iam septimanis euolutis, vbi co-
mes ipse à suscepta peregrinatione ad propria
rediisset, nepotem suum ad se euocauit: Cui
mortem obiisse, eūq; vita defunctū resposum
est. Cūq; mortis eius causam & occasionem
intellexisset pia oratione B. Mariæ Exhilara-
tricis implorauit opem, ac illa eadem hora fo-
ueam, in quam dictus suus nepos coniectus
fuerat, perlustrare voluit. Reserata autem fos-
sa idem eius nepos in hunc mundum excla-
mare cæpit, dicens: Erratis vos qui me ex hoc
loco non extrahitis. Iudex graui stupore atto-
nitus, sine mora eum plane illæsum, ac abo-
mni incommodo vindicatum extrahi iussit,
dicente ipso se eo in loco continuo dormi-
tasse, seque B. Mariæ Exhilaratricis precibus,
cuius sanctum subsidium frequenter consue-
uerat expetere, contra leonum furibundam
rabiem præseruatum fuisse.

PVER MORTVVS ANTEQVAM*natus vitæ restituitur, ac baptisatur,**voto B. virginis per matrem**emisso.***MIRAC. V.**

ANno supra millesimum quingentesi-
mo quinquagesimo quarto insigne
hoc quod sequitur miraculum Lauduni con-
tingit: Si quidem mulier quædam vterum ge-
stans cum partus tempore adueniente quatuor
dierum spacio foetum in lucem edere non
posset, omnibus medijs ac remedijs humanis
vadequaque diligenter à se exploratis, cum
nullū sui mali leuamen experiretur, propterea
que maximis premeretur angustijs & dolori-
bus, confestim postea ad sacratissimam Vir-
ginem Mariam Exhilaratricem tanquam ex-
tremum mali sui per fugium recurrit, seque
sacratæ eius ædiculæ peregrinam deuouit.
Quo facto mulier subito à puerperij acutissi-
mis doloribus & pressuris euasit libera: verū
puerō in hunc mundum nato nullum vitæ
vestigium elucebat, sicque exanimis quatuor
horarum spacio infans permansit. Quod ma-
ter conspiciens, flexis genibus iunctisq; ma-
nibus, ac eisdem in cœlum subleuatis, Dei
matrē orauit, quatenus precibus suis filio suo
vitam & baptisimi gratiam impetrare digna-
retur, & in tanti beneficii gratam memoriam
sacrum

facrum solemne coram imagine B. Marię Exhilaratricis decantari curaret, simulque in honorem sanctissimę Trinitatis cereum trium pondō offerret. Hac sua oratione completa (sō misericordia & potentia Dei ac Marię eius immensa) puer corporis motibus incepit vitę signa certa præbere, sicque postmodum meruit baptismi gratiam salutariter suscipere.

DAEMONIACVS QVIDAM VREVIENSIS ab op. pressione 27. demoniorum liberatur in ecclesia Beate Marię Exhilaratricis.

MIRAC. VI.

PIo quarto. & post eum Pio quinto Romano Pontificibus, nec non & Carolo huius nominis nono Gallię Rege Christianissimo anno 1565 Nouembri die tertio circiter horam 3. pomeridianam accidit in ciuitate Vreuinensī feminā quandā iuuenulā nomine Nicolaā Aubry annos 15. vel 16. solūmodo natam Petri Aubry ac Catharinę Villot filiā: accidit, inquam, ei (sola cum esset in ecclesia pro defunctis pijs ad Deum fundens preces poplite flexo supra aui sui Ioachimi Villot tumulum) apparuisse vmbriam quandam spectie præferentem hominem linteis, ad modum hominis sepulti, circumuolutum, tribus

bus vicibus eam compellantem ac etiam al-
loquio prosequentem, qui se auum suum ia-
ctitabat. Quod & credit ipsa, & sine mora
in eam subintravit, adeoque grauitereandem
contorsit, vt eorum qui aderant iudicio, è
corporis ergastulo anima eius migratura vi-
deretur: quam etiam ob causam extremæ vn-
ctionis oleo inuncta fuit. Ipsi tamen sensibus
& vita veluti destituta auus suus (qui primo
in forma hominis sepulti ei & exinde etiam
alijs apparuerat) interiùs apparebat ac lo-
quebatur. Illa verò sibi sensibusque restituta
ac animi resumptis viribus, parentibus suis si-
gnificauit auum suum supradictum denudò,
modo quo supra, ipsi apparuisse, subindicans
ad hoc vt à purgatorij pœnis liberaretur (qui-
bus defectu confessionis detinebatur, quam
subita morte præuentus statim à cœna facere
nò potuerat, quã etiã ob causã nemini declara-
re nequiverat: pia sua vota, quibus, dũ viueret,
se obstrinxerat) necessariũ esse vt procurarent
celebrari missas, elargirentur eleemôsynas
ac votiuas peregrinationes, quas ex proprio
eius ore intellexerat, piè suscipere & de fa-
cto etiam implere. Posteaquam autem pa-
rentes & amici eius peregrinationibus, mis-
sis & eleemôsynis ritè adimpletis, ad-
uenerunt dictam Nicolaam Aubry non mi-
nùs quàm antea agitari ac torqueri, o-
pinabantur eam ideo hunc in modum con-
tinuè

tinuè exagitari, quia votum peregrinationis ad S. Iacobum necdum erat impletum, vel in alia bona opera commutatam. Cui tanto incommodo dicti parentes occurrere cupientes, quorundam piorum virorum secuti consilia rogarunt magistrum Claudium Lautrichetum, vnum ex pastoribus supra dicti Vreuenij cum magistro Claudio Lourdetio ludi magistro, quatenus istum auum coniurare velent, quæ prædictæ Aubry sese umbraticè per representationem offerret. Quod dicti Lautrichetus & Lourdetius fecere: in prioribus autem exorcismis prædictus auus, intermedio dicto Aubry organo, respondit (prout semper postea fecit) se à Deo esse, ab eoque & à Ioachimo V Villot missum, eiusdem Ioachimi angelum bonum: verùm ex fructibus ac operibus eius malignis malignum ac satanicum spiritum esse certo certius iudicatum est: quemadmodum etiam paulò post per Fratrem Petrum à Motta ordini S. Dominici Prædicatorem efficacibus rationibus demonstratum fuit, simulque pro certo comprobatum fuisse spiritum mendacem ac diabolicum. Quam etiam ob causam, quamdiu dictus religiosus Vreuenij commoratus est, continuis exorcismis in nomine Domini eum quantum potuit compulit à dicta Nicolæa discedere. Auus verò rei veritatem ulterius (quamuis antea animosè admodum suas partes defendisset)

diffet) minimè valens dissimulare, tandem exorcismorum vi ac virtute fateri compulsus est sibi Beelzebub nomen esse, seque solū in dictam Nicolaam nō aliam ob causam accessum habuisse ac eam obsedisse, quā quia eiusdem Aubri mater ac maritus eam illi deuouissent, & quia ipsamet illum auum suū esse credidisset. Illum autem malignum spiritū fuisse per insolitas ac horridas torsiones, quibus Nicolæe membra miris modis exagibat, satis & plus comprobauit: vtpotè qui eam (dum scilicet sacerdotes illā exorcismis premebant, ac eidem sacram hostiam offerebāt) eò miseriarum miserè miseram redigebat, vt sine sensu, sine motu quasi truncus quidam immobilis ac inanimatus ad tempus constitueretur. Neque solomodò in hac priori specie seipsum ei conspiciendum obtulit: verum etiam in hominis furibundi, deformis ac tenebricosi forma: quod ipsam permouit, vt deinceps auum suum esse nullatenus crederet: ille verò in instanti eam de loco suo in alium trina vice violenter transtulit, semper miseram istam creaturam miserimè contorquēs. Nihilominus exorcismorum virtute ac potestate fateri coactus est se nullam in dictæ Nicolæe animam, sed in solum corpus accepisse potestatem, quia ex quo malignum spiritum esse aduerterat, nihil ei per voluntatis consensum dare voluerat. Metuens autem ipse ac illa

N sub

sub horam matutinam venerabilis sacramen-
 ti viatico reficeretur, quemadmodum in pa-
 trisui ædibus facere consueuerat, nunc mu-
 tam, nunc cæcam, nunc surdam illam esse-
 cit, hunc scilicet etiam in finem ne latrocinia
 confiteretur, quæ ipsi fuggerat, & ad quæ
 perpetranda ipsam se in parentum suorum æ-
 dibus sollicitasse nouerat. Nihilominus tamē
 Dominus Deus ac totius vniuersi Fabricator
 hunc malignum spiritum non permisit in i-
 stam miseram creaturam tantopere dæseuire,
 vt eidem miseræ hoc in statu constitutæ ali-
 quid lucis & iudicij naturalis non foret resi-
 dum, quo per signa quædam & indicia, ex-
 terna, (vt potè digitos ori aponendo) declara-
 ret se corporis sui alimenta, quibus vitam su-
 stentaret expetere, vsquequo per suum ad e-
 am reditum noua illam obsessione inuade-
 ret, magisque quàm antea contorqueret. Tū
 vero per certa temporis interualla plus solito
 obganniens pia aliorū opera impio risu exci-
 picbat, vera falsis cōmiscibat: nūc de hac nūc
 de illa persona nonnunquā iocabatur, quorū-
 dam ibi tum præsentium occulta ac secreto-
 ra peccata palam accusans, quæ sacerdoti in
 confessione, quæ (confessa autem, vt potè de-
 lecta, nullatenus attingebat) nunquam per eos
 fuerant proposita: quæ ita se habere eorum
 quidam libere agnouerunt. Omnia autem an-
 te di-

te dicta fiebant tempore quo ordinis sancti
Dominici Religiosus & Prædicator supra di-
ctus aduentus tempore disseminabat Vreui-
nij verbum Dei in Ecclesia parœchiali: qui
coniurationis hoc onere à se suscepto, supra
dictas ecclesiasticas personastam in templo
quàm extra indiuiduas comites semper ha-
bebat, quo sic præsentium precibus contra
maligni spiritus malignos conatus validiùs
corroboraretur: suis siquidem concionibus
Vreuinij ab ipso habitis, populum ad pietatis
deuota exercitia instigabat, vnumquemque
illorum piè incitans vt suam purgaret con-
scientiam, simulque vt in processionibus ob-
eundis, quæ in dies singulos Vreuinij fre-
quentabantur, constanter perseveraret: Vir-
tute quorum operum sanctorumque exerci-
tiorum, sed præsertim per sanctæ viuificæque
crucis contactum ori eius, oculis & auribus
applicatæ, cæpit illa loqui, videre simul & au-
dire. Quo temporis lucido interuallo, omni-
um eorum, de quibus spiritus malignus eam
accusauerat, perfectam exomologesim fecit,
& cum absolute subitò sacrosanctam ho-
stiam non minus humiliter quàm reueren-
ter accepit. Quod aduertens Beelzebub, quam-
uis in sui subsidium complures dæmones ad
se euocasset, nihilominus tamen propter di-
uinissimum sacratissimi corporis Iesu Christi

in sancta hostia à prædicta Nicolaa susceptū sacramentum, sæpius intra vnius horæ spacium se deuictum debellatumque conspexit, nec non & publica protestatione coactus est testimonium perhibere veritati. Hac verò ratione eadem Nicolaa se in instanti mente & corpore sanam, deuotione feruentem, ac gratissima pulchritudine naturalem excedente decoratam comperit. Beelzebut ergo vbi rerum experimento didicit sibi per realem corporis Christi in sacramento præsentiam dimittendam esse prædam, simulatque eam occupauerat, statimque ab ingressu cogitandum de recessu, simul dicere ac confiteri coactus est deformatæ religionis ministris, qui ad illum exorcisandum sese temerè offerebant, nihil se eorum gratia facturum, vtpotè quorū se magistrum & Dominum se esse pro certo prædicabat, simulque illos, (quos ideo plurimum adamabat) suos esse ac suæ subesse potestati & voluntati. Cum, inquam, Beelzebut videret, ac modo quo dixi, etiam experiretur statim ab ingressu sibi loco violenter cendum, vnam ex tibijs dictæ sæpius Nicolæ, occupare cæpit, in eaq; resedit: postea verò brachium sinistrum ita occupauit, vt, ipso abeunte, dicta membra omni sensu motuue naturali destituta consisterent: ipso autem de nouo eam obsideate, postremo membro magis utebatur quam primo. Malignus vero iste spiri-

ritus

ritus his quæ antea fecerat minimè contentus, triginta dæmones, in suam ipsius maiorē securitatem & protectionem, assumpsit, qui se ipsos dictæ Nicolæ visu admodum horridos repræsentabant; nunc siquidem veluti felles quidam atrii & corpulenti ad instar veruecum grandium se illi obtrudebant, qui eam suffocare volebant, nunc in ardentium facularum specie sulphureum odorem valde redolentium, quæ in os oculosque eius sese ingerbant: vnde fiebat vt ipsa fermè extingueretur. Dictæ hæ species & imagines mirum illi incutiebat timorem, simulque, vt manibus oculos obuolueret, efficiebant. Hoc autem in statu luctuoso & miserando constituta, per patrem & matrem in B. Mariæ Exhilaratricis prædictam ecclesiam perducta est, supra dicti Religiosi felici consortio comitata: vbi exorcismo ritè completo, tandem virtute venerabilis sacramenti corporis saluatoris ac redemptoris Domini nostri Iesu Christi in sacra hostia à se percepti viginti sex & triginta dæmonibus, qui illi recenter in Beelzebut opem & subsidium aduenerant, fugati sunt: dieq; subsequenti alius quidam, cui Legio nomen erat, expulsus est in ecclesia pagi Petri Pötani sanctorum sanctarumque precibus & intercessionibus, quorum reliquæ sanctæ ac sacra phætra ibidem requiescebant. Quia verò omnes expellere non poterant (prout ipse met Beelze-

N 3. but

but prædixerat) sed quidam Episcopi Laudunensis pia opera ac industria expellendi remanebant, inde factum est vt dicta Nicolaa per patrem & matrem aliosque consanguineos Laudunum deducta sit quadam feria quinta Ianuarij die 24. anno verò 1566. quò vbi appulerunt, vix hospitium, in quod se diuerterent, inuenerunt: propterea quod omnes formidarent suis ædibus excipere demonem, qui hominum peccata etiam secreta publicè prodebat; nihilominus tamen in porcellorum hospitium tandem diuerterunt: Sicque eam reuerendissimi in Deo patris, Domini Ioannis à Boursio, Episcopi meritissimi ac Ducis Laudunensis paternæ fideli, fidæque tutelæ commiserunt, qui iam se hunc in finem Vreuniunum transtulerat. Dominus autem noster Iesus Christus à Vreuniensi territorio Laudunum vsque, ope (vt illis visum est) cuiusdam adolescentis eos omnes contra aquarum periculosa infortunia incolumes conseruauit: quemadmodum reuerendi in Christo patris Godefridi de Billy ex nobili familia de Prunay oriundi, sancti Vincentij apud Laudunū Abbatis paterna opera ac beneuolentia præseruati fuere aduersus Ecclesiæ Catholice hostes eorumque conatus impios ac peruersas machinationes, tempore quo apud Pierrepont agebant, vbi tùm dictus Abbas residebat, Interea ergo temporis quo dicta Nicolaa Lau-

Lauduni morabatur, & quidem statim ab eius in dictam urbem aduentu, reformatæ vel potius deformatæ religionis ministri id iuris ac priuilegij in eam obtinuerunt, vt eam non minus in diuersorio custodirent, quam in carcere, in quem, ad dictarum reformatorum petitionem, perducta est: vbi eam volentes in officio continere, magno timore & pauore correpti sunt, percipientes in ea effectus planè oppositus à pane vitæ procedentes, & ab eo qui mortis causa & author est: vbi etiam quidam eorum medici potionem admodum inspidam ac perniciosam illi exhibuerunt sumendam non sine propriæ eius vitæ euidenti discrimine: neque his contenti, mortem vterius illi sunt comminati. Quapropter rei necessitas vitæque periculum postulauit eam in tutiori loco collocari: quod & factum est per Fratrem Petrum Spifanium ordinis sancti Ioannis Ierosolymitani Equitem, Castellonis ac Piscieux Commendatorem, qui eam in proprias ædes tutelamque suam recepit, ac eidem quæ ad victum forent necessaria singulari charitate subministravit. Hisce ita transactis Reuerendissimus Episcopus magna cum humilitate & patientia corpus suum orationibus, ieiunijs, alijsque laboribus & exercitijs maceravit, cooperantibus ei venerabili Ma-

Magistro Nicasio Pezeo Officiali cum alijs
 primarijs viris de capitulo, nec non & dictæ
 ciuitatis Laudunensis compluribus ciuibus.
 Ad eiusdem autem Episcopi petitionem the-
 atrum quoddam in primaria ecclesiæ nau e-
 rectum fuit: super quo multis exorcismis præ-
 ijs tres residui dæmones non sine grandi in-
 dustria & labore dicti reuerendissimi Episco-
 pi, boni tunc pastoris fungentis officio (con-
 currentibus cum in finem pijs piorum homi-
 num suffragijs ac precibus Domino Deo ac
 B. Mariæ Exhilaratrici piè effusis) fugati sunt:
 prout ex historia per Ioannem Ouleziū Pres-
 byterum, Hæbraicarumque conscripta pleni-
 us videre licet.

QVIDAM GRAVITER SAVCI-
atus miraculosè sanatur, voto Beatæ
Virginis facto.

MIRAC. VII.

ANno supra millesimum quingentesi-
 mo septuagesimo nono, Dominica
 prima quadragesimæ, iuuenis quidam annos
 natus quatuordecim, cui Ioannes Poirierius
 nomen erat, Montis Therici incola, ita graui-
 ter in capite sagitta percussus est, vt vulnus in-
 ipsum ad cerebrum vsque pertingeret, imò ve-
 rò ipsius cerebri interiora penetraret. Verùm
 simul-

simulatque se vulneratum agnouit, ad Deum beatamque Mariam Exhilaratricem pijs precibus confugit, dictæ Ecclesiæ se deuouens peregrinum, simulque eodem voto promittens se ibidem venturum gestando præ manibus vnus pondo cercum. Voto autem hoc per ipsum emisso, expertus est aliquid in suo vulnere solaminis, modicoque temporis spacio interiecto, plenè sanitati est restitutus. In tanti verò accepti beneficij gratam memoriam & gratiarum actionem votum emissum impiger soluit, simulque iuridicum testimonium è magistratu loci accepit, quod secum deportauit vnà cum capite quodam ligneo sagitta transfixo, dicti miraculi commemoratiuo: quod in suprà dictà ecclesia B. Mariæ Exhilaratricis etiamnum visitur.

ALIVS A MORBO PESTIFERO

liberatur, voto eius nomine per alios

B. Virgini emisso.

MIRAC. VIII.

ANno supra millesimum quingentesimo octuagesimo secundo grassante ac multum sauiente peste in pago Bayo in Tiracia sito iuxta Abbatiam Bourfontaine nuncupatam, eiusdem Abbatix religiosus quidam, cui nomē Frater Antonius Hutinus,

N 5 sacer.

sacerdos, ex Vreunio oriundus, in dicto pago cum esset, dicto etiam morbo contagioso correptus fuit: & ita quidem ut rationis usu corporisque sensu destitutus loquelaque quatuor dierum spacio orbatu pro mortuo fuerit proclamatus. Verum eodem instanti quo quidam se eius nomine B. Mariæ Exhilaratrici deuouerunt peregrinos, plena formalique voce decantare cepit antiphonam, Salue regina. Modicoque temporis spacio præterlapso, gloriosæ Virginis precibus ac intercessione, ipse cum custode à pestifero morbo miraculosè præseruatus est. In cuius rei non ingrati memoriam, tabellam dicti miraculi historiam complectentem transmisit, quæ adhuc hodie in dicta extat ecclesia. Complura

Nota { autem alia sunt miracula, quæ in dies ferè singulos dictæ Virginis meritis & precibus patrantur, quorum in hoc libello nullam facimus mentionem, eò quòd eorundem non habeamus adhuc certam fidem: speramus tamen ubi successu temporis nobis fideliter comprobata fuerint, ea præsentibus annectere.

GRANDI PRODIGIO IGNIS
*maximus, voto Beatæ virginis fa-
cto, extinguitur.*

MIRAC. IX.

ANno 1589. in mense Augusto fortuito
casu in pago Biesneaux communiter
dicto iuxta Autherium graue admodum sub-
ortum est incendium adeoque vehemens, vt
camini altitudinem duplicis hastæ longitudi-
ne exuperaret, ita vt ipsius castri horreum vt-
cunque vicinum granisque vndequaque re-
fertum magnum cum ipso castro subierit pe-
riculum in totum conflagrandi. Et quamuis
omnes & singuli in hoc vnum sedulo incum-
berent, vt ignem extinguerent: eo tamen non
obstante incendij flamma non destitit ma-
gnum sui accipere incrementum. Quæ res
tantopere loci dynastam ac heroinam terri-
tauit, vt (videntibus illis humana media nihil
proficere) intra quoddam cubiculum sese se-
orsim receperint: vbi proni in genua ruentes,
vouerunt se (casu quo diuinæ maiestati pla-
cêret castrum ab incendio liberare) fabricari
cûratos castellum quoddam argenteum cû
eiusdê speciei camino, quod igne adhibebatur,
ignisque flamma magna cû ruina vastabat: at
vtrumque B. Mariæ Exhilaratrici vel ipsi mee
deferrent: vel saltem per alios transmitterent.

N. 6 Quo

Quo voto per ipsos emisso, eorumque ad prædictam Virginem piè effusis precibus. (O grāda prodigium) protinùs extinctus est ignis. In cuius rei piam venerandamque memoriam castellum cum camino confici procurarunt, dictum scilicet castellum complectens libras duas nummularias & vncias quinque, caminum verò libram vnam, siue marcam: & ipsimet in dictam ecclesiam eadem deportauerunt primo die Iunij anno 1602. prout sub eodem die & anno fusus in regestis archiuorum de Marchair, tum etiam ecclesiæ B. Mariæ ac Dominæ Gaudiorum continetur.

MVLIER GRAVISSIMO VVLERE
saucia mirabiliter sanatur, voto
ad Beatam virginem confugiens.

MIRAC. X.

INitio postremorum bellorum intestinorum, quando principes ipsi ab inuicem discordantes mutuis armis se inuicem lacebant, quibusdam scilicet Regis partes tenentibus, quibusdam verò principum confœderatorum fidem amplexantibus, Heroïna quædam Dynastæ à Cruce viri nobilis vxor tum temporis iuxta Carnutensem ciuitatem inhabitantis, quique sub illud tempus Regis partes

partes sequebatur, prædicta, inquam, Heroïna ipso Natiuitatis Domini peruigilio circiter eam horam, qua secundum sanctam ecclesiæ consuetudinem laudes matutinæ decantantur, hostilem irruptionem in suo castro perpeffa est per milites eos, qui stabant à parte confœderatorum, petentibus illis sibi in dictum castrum, portis referatis, liberum donari accessum. Vbi autem Heroïna militum tumultuarias voces intellexit, ad portæ aditum festina perrexit, eorum petens alloquium. Cumque inter cætera sexum suum excusasset, allegans se fæminam, quæ neminem bellicis incursionibus infestaret, utpotè quæ sine præsidario milite ageret, eos obnixè rogauit quatenus pacificè recedere dignarentur, dicens se illis hora tam incommoda portas aperire non posse. Interea temporis quo talibus verbis eos compellabat, torreatum bellicum, vulgari nomine petart, nuncupatum, quod ad castri valuas applicuerant, eiaculati sunt: quod talem stragem attulit, ut portas in plurima fragmenta confregerit, quarum pars maxima dictæ Heroïnae corpus ita concussit, ut circiter triginta quinque vulnera in se receperit. Vnum autem eorum semi pedale fragmentum tali violentia eam agitauit, ut eius ventriculum violenter penetrarit, in illudque sese infuderit: ex quo tanta sanguinis copia defluxit, ut veluti exanimis in terram prolapsa

ipsa sit, diuque sic sine motu, sine voce perstitit: & ita quidem ut ipsimet chirurgi iudicarent eam mortuam propter vulnera tam multa vno temporis momento à se accepta: nihilominus tamen prudens illa fuit, quæ salutis suæ prudenter consultum voluit: ut potè quæ se vulneratam sentiens ad B. Mariam Exhilaratricem confugit, cuius aliquando mentionem fieri audiuerat: tuncque votum tale emisit, ut casu quo ipsam sanitati restitui contingeret, eò peregrinationis ergò contenderet: quod etiam postea voti compos re ipsa præstitit, secumque ligni fragmentum detulit, quo grauius ipsam vulnerari contigerat, quod argento contactum ante primarium altare penderet iuxta B.

Virginis sacram imaginem.

APPRO.